

[Knud Lind]

Så langt er vi nået i Danmark. Kriminelle danskere bliver sat i de almindelige fængsler, mens kriminelle udlændinge skal have særligt indrettede lokaler i Sandholmlejren. Det kan man kalde forskelsbehandling, så det batter.

Jeg vil godt sige i forbindelse med det forrige, jeg sagde, at man altid kommer med den undskyldning, jamen det er søreme FN-konventionen, der forbyder, at de skulle blive hensat dér. Kunne vi da ikke få læst ordret op, hvor i FN-konventionen det er? Hele debatten om udlændinges adgang til kongeriget Danmark er meget usikker, fordi man skriver i regeringens beretning, at der ikke føres nogen særskilt statistik over flygtninge i Danmark. Desværre har man heller ikke nogen samlet oversigt over de økonomiske udgifter i forbindelse med regeringens lemfældige udlændingepolitik. Hvor meget koster det Danmark? Er det 10, 12 eller 15 mia. kr. om året? Jeg håber, at ministeren kan give bare et nogenlunde svar på dette. Jeg forventer at få et nogenlunde skøn over det.

Mange danskere stiller spørgsmålstegn ved, om det nu også er rimeligt at importere 8.444 udlændinge via familiesammenføringsreglen alene i 1989 til Danmark. Fejlen ved hele problematikken om udlændinges adgang til Danmark er, at et flertal i Folketinget har nogle unationale holdninger, som står i modstrid med et klart flertal i befolkningen. Gå f.eks. ud til Ishøj eller til Vesterbro og spørg danskerne, om de er enige i den indvandrerpolitik, som flertallet herinde i Folketinget fører. Svaret bliver et helt klart nej. Det behøver man end ikke at lave nogen fin statistik over.

Jeg vil opfordre regeringen til at udfærdige nogle nøjagtige beregninger over, hvad vores udlændingepolitik koster den danske skatteborger. Lad os så samtidig få nogle korrekte tal om antal af flygtninge m.v. Så har denne debat ikke været helt forgæves.

På trods af de øvrige partiers nærmest automatiske afstandtagen fra Fremskridtspartiets holdninger, som i øvrigt er identiske med befolkningens holdninger, føler jeg, at man både fra regeringens og endog fra Socialdemokratiets side er ved at komme frem til en voksende forståelse for, at familiesammenføringsreglerne bør diskuteres og eventuelt strammes op.

Det er selvfølgelig ikke på grund af Fremskridtspartiet, man er kommet til det. Det er, fordi man trods alt ude i forsamlingshusene

m.v. måske har fundet ud af, at der er andre end Fremskridtspartiet, der har den samme holdning, kort sagt et flertal i befolkningen.

Alene af den grund føler jeg, at Fremskridtspartiets debat i dag ikke har været helt forgæves. Man er efterhånden blevet klar over, at man bliver nødsaget til at standse tilgangen af ikkeflygtninge ligesom i Sverige, så man undgår at importere endnu flere arbejdsløse til de i forvejen 270.000, som allerede står i arbejdsløshedskøen.

På side 14 i regeringens beretning skriver man:

»Erfaringen har vist, at intet land på forsvarlig måde kan modtage, bosætte og integrere et betydeligt antal spontanflygtninge og på samme tid øge antallet af kvoteflygtninge fra FN's flygtningelejre.«

Det er jo netop lige det, man har forsøgt at gøre her i Danmark, og resultatet blev også derefter. For hvem er det, der i sidste instans kommer til at betale for det? Det er da klart, at det ligger i den ordening, man har lavet vedrørende kvoteflygtninge, at kvoten for 1989 oprindelig var på 1.750, men heri indgik som nævnt familiesammenføringsagerne, og det betyder, at familiesammenføringsagerne opluger kvoten helt ned til minimumsgrænsen på 500. Det er realiteterne. Man skriver oven i købet i regeringens egen beretning, at det kan man ikke gøre med held, og alligevel gør man det.

En anden ting, som man måske også burde hæfte sig ved i den beretning, der blev afgivet, det er, at man på side 20 skriver, at det i Statsrevisorernes beretning om besigtigelse af dansk flygtningeadministration 1988 påpeges bl.a., at der efter deres mening er behov for udvidet samarbejde mellem Dansk Flygtningehjælp og kommunerne, og at de gældende regler om 100 pct. refusion af hovedparten af kommunernes udgifter efter bistandsloven til flygtninge i de første 6 år – ikke engang 6 måneder, men 6 år – bør tages op til overvejelse.

Og hvorfor kan man se længere henne i beretningen, at hvis man ikke gør det – og man kan allerede se det nu, når man har de 6 år – så motiverer det ikke kommunerne til at få flygtninge i arbejde. Sådan er realiteterne. Der er jo 100 pct. statsrefusion her, og derfor behøver man selvfølgelig ikke at få dem i arbejde, for man kan få alle pengene hjem.